

GOVOR NA PROMOCIJI KNJIGE „EVO ME“

Novi Travnik • Dom kulture • 23. rujna 2026.

Dragi prijatelji, dragi domaćini, poštovani predstavljači, dragi svećenici, redovnici i redovnice, dragi ljudi Novoga Travnika i cijele Lašvanske doline,

večeras mi naviru emocije... Jer pred očima mi je jedan susret koji ću, vjerujem, pamtiti cijeli život.

Bilo je to u ožujku 2020., neposredno prije nego što će pandemija zatvoriti granice i na neko vrijeme nas udaljiti jedne od drugih. A meni je ostala ta jedna večer susreta koju nikada nisam zaboravila.

Sjećam se kako su me don Anto i fra Velimir proveli kroz cijelu dvoranu. A tamo... pjesma "Kriste u Tvoje Ime...", osmijesi, zagrljaji, toliko ljubavi i toliko podrške za našu Laudato televiziju. Ljudi su prilazili, tražili fotografiju, željeli se pozdraviti... Toliko se toga dogodilo u samo jednoj večeri, a sve je ostalo u srcu za cijeli život.

Zato večeras gotovo i ne nalazim riječi kojima bih opisala koliko mi znači ovaj dolazak. Posljednji put bila sam ovdje u rujnu 2021. godine, kada je proslavljena deseta obljetnica proglašenja blaženima Drinskih mučenica te blagoslovljena zavjetna kapelica, spomenik i Trg Drinskih mučenica ispred župne crkve. Neke ljude, susrete i mjesta vrijeme jednostavno ne udalji od srca. Novi Travnik za mene je jedno od takvih mjesta. I zato ne osjećam da sam samo ponovno došla. Osjećam da sam se vratila među svoje.

Hvala vam što čuvate tu ljubav prema Laudato televiziji i njezinu poslanju. Hvala vam što ste nam podrška na toliko načina, svojom molitvom, riječima ohrabrenja, ali i svojom financijskom podrškom, kojom nam pomažete da ovo poslanje može živjeti i dalje.

Kilometri nikako nisu ono što nas dijeli i udaljuje. Naprotiv, povezuju nas vjera, ljubav i isto poslanje.

I dok vas sada gledam, pomalo mi je neobično govoriti o vlastitoj knjizi. Jer kada čovjek napiše knjigu poput ove, zapravo učini nešto što nije baš jednostavno, otvori svoj život pred drugim ljudima.

Otvori ono lijepo, ali i ono teško.

Otvori uspjehe, ali i poraze.

Otvori trenutke u kojima je bio siguran, ali i one u kojima nije imao pojma što će biti sutra.

A ja sam u ovoj knjizi otvorila puno toga.

I zato naslov „Evo me“ za mene nije samo naslov knjige.

To je zapravo rečenica moga života.

Kada danas gledam unatrag, vidim da mi Bog nikada nije pokazao cijeli put. Nikada mi nije dao kartu i rekao: Ksenija, ovako će izgledati sljedećih dvadeset godina.

Da mi je pokazao sve odjednom, možda bih mu rekla:

„Gospodine, ipak pronađi nekoga drugoga.“

Ali nije.

Pokazivao mi je jedan korak.

Pa drugi.

Pa treći.

I tek kada se nakon mnogo godina okreneš, vidiš da su ti mali, naizgled nepovezani koraci zapravo činili jedan put.

Upravo zato na početku knjige stoji rečenica:

„Bog mi nikada nije pokazao cijeli put, samo sljedeći korak.“

A odmah nakon nje riječi Psalma:

„Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi.“

To je zapravo cijela ova knjiga.

Kada sam 2006. godine u srcu čula riječi:

„Nisi prva koju sam zvao, ali si prva koja se odazvala mome pozivu“,

nisam točno znala što one znače.

Nisam znala kamo će me odvesti.

Nisam znala da će jednoga dana postojati Laudato televizija.

Nisam znala koliko će biti prepreka.

Koliko će biti zatvorenih vrata.

Koliko neprospavanih noći.

Koliko puta ću se pitati: „Bože, jesam li ja ovo dobro čula?“

Ali poziv nije pitao znam li kako.

Pitao je samo: hoću li.

U knjizi sam napisala nešto što danas osjećam možda još snažnije nego kada sam to pisala:

„Bog ne traži savršene. Traži raspoložive.“

I možda je upravo to ono što bih večeras najviše željela ostaviti svakome od vas.

Nemojte misliti da Bog djeluje samo preko velikih ljudi. Preko onih koji imaju sve sposobnosti. Preko onih koji imaju novac, moć, znanje, veze ili sigurnost.

Ne.

Bog vrlo često započinje s nečijim malim:

„Evo me.“

A onda On napravi ono što mi sami nikada ne bismo mogli.

Ali postoji još nešto što sam naučila.

Bog nam na put šalje ljude.

I bez tih ljudi nijedan naš „Evo me“ ne bi mogao dugo trajati.

Zato mi je posebno drago što sam večeras upravo u Novom Travniku.

Jer Novi Travnik nije u mojoj knjizi slučajno.

U njoj postoji poglavlje koje nosi naslov „Graditelj žive Crkve“.

I ono je vezano upravo uz ovaj grad i uz jednoga čovjeka kojem večeras želim posebno zahvaliti.

Don Anto Ledić.

Don Anto, hvala Vam.

U knjizi sam napisala da među ljudima koje je Bog stavio na put Laudato televizije Vaše ime nosi posebnu težinu zahvalnosti.

I stojim iza svake te riječi.

Jer Vi ne podržavate Laudato samo riječima.

Okupljate ljude.

Povezujete župe.

Otvarate vrata.

Ohrabrujete nas.

Pomažete da Laudato bude prisutan među Hrvatima i katolicima u Bosni i Hercegovini.

I tu ste uz nas.

Meni je posebno ostala u srcu ona donatorska večer ovdje u Novom Travniku, u ožujku 2020. godine.

I tu večeras želim izgovoriti još jedno ime:

fra Velimir Bavrka.

Dragi fra Velimire, hvala i Vama.

Vas dvojica organizirali ste tu večer i okupili vjernike iz četrnaest župa Lašvanske doline.

Četrnaest župa!

I ljudi nisu došli samo pomoći jednoj televiziji.

Došli su reći:

„I mi smo dio toga.“

To se ne zaboravlja.

Ja sigurno nisam zaboravila.

Tada sam shvatila nešto što danas znam još snažnije: Laudato nije samo televizija iz Zagreba.

Laudato pripada ljudima koji su ga prihvatili.

Ljudima koji mole za njega.

Koji ga gledaju.

Koji ga nose.

Koji ga podupiru.

I zato je dio Laudata ostao i ovdje, u Novom Travniku i u Lašvanskoj dolini.

Večeras želim zahvaliti i ljudima koji su prihvatili predstaviti ovu knjigu.

Draga Tanja Popec, hvala ti.

Ti dobro znaš da ovu knjigu nije lako predstaviti samo kao knjigu. Jer iza svake stranice stoji život.

I hvala ti što si u tim stranicama znala tražiti ono bitno, ne mene, nego poruku.

Profesore Velimire Bugarin, od srca Vam hvala što ste i Vi ovdje s nama i što ste prihvatili govoriti o ovoj knjizi.

Za autora je poseban dar čuti kako netko drugi čita njegov život. Ponekad drugi u našim riječima vide nešto što mi sami više ne primjećujemo.

A posebno mi je drago što je s nama fra Marin Karačić.

Fra Marine, hvala ti što si ovu večer obogatio glazbom.

Jer postoje stvari koje čovjek može izgovoriti.

A postoje i one do kojih riječ više ne može doći.

Tada počinje pjesma.

I velika zahvala našim domaćinima:

Ogranku Matice hrvatske u Novom Travniku.

Hvala vam što ste otvorili vrata ovoga grada ovoj knjizi.

Hvala vam na organizaciji, na svakom detalju, na gostoprimstvu i na želji da se ovdje ne okupljamo samo oko knjige nego oko vrijednosti koje nas povezuju.

Matica hrvatska kroz svoju je povijest čuvala riječ, kulturu, identitet i pripadnost hrvatskoga naroda.

Zato mi je posebno drago da upravo Matica večeras otvara prostor jednom svjedočanstvu vjere.

Jer čovjek bez korijena teško zna kamo ide.

A naš hrvatski narod, ovdje u Bosni i Hercegovini, to zna možda bolje od mnogih.

Zna što znači ostati.

Zna što znači čuvati.

Zna što znači vjerovati kada nije lako.

I zato večeras želim reći i vama, Hrvatima ovoga kraja:

hvala što ste ostali vjerni.

Svojoj vjeri.

Svome identitetu.

Svome jeziku.

Svojim obiteljima.

Svojoj Crkvi.

Svome domu.

Kada sam počela pisati ovu knjigu, mislila sam da pišem priču o tome kako je nastala Laudato televizija.

Ali vrlo brzo sam shvatila da to nije moguće.

Jer da bih objasnila kako je nastao Laudato, morala sam objasniti kako je Bog pripremao mene.

Od djetinjstva.

Od moje bake Anastazije, koja me naučila moliti.

Preko studija, poduzetništva, ljudi koje sam susretala, duhovnih obnova, Apostola mira, Laudato galerije...

Sve ono što mi se tada činilo kao niz nepovezanih događaja, poslije se pokazalo kao priprema.

U knjizi sam napisala:

„Ono što se u početku činilo tek kao niz iskustava, u svjetlu vjere pokazuje se kao hod koji je Bog strpljivo vodio i oblikovao.“

I mislim da je to poruka koja ne pripada samo meni.

Možda netko večeras sjedi ovdje i pita se:

Zašto mi se ovo događa?

Zašto baš sada?

Zašto su neka vrata zatvorena?

Zašto toliko čekam?

Zašto ne vidim dalje?

Možda odgovor još ne možete vidjeti.

Ni ja ga mnogo puta nisam vidjela.

Ali danas mogu posvjedočiti:

ne moraš vidjeti cijeli put da bi napravio sljedeći korak.

Dovoljno je svjetlo za jedan korak.

A onda za drugi.

I zato ova knjiga nije napisana da bi govorila:

„Pogledajte što sam ja napravila.“

Upravo suprotno.

Napisana je da kaže:

„Pogledajte što Bog može napraviti kada Mu čovjek, sa svim svojim slabostima, kaže: Evo me.“

Kada su me godinama nakon svjedočanstava ljudi pitali: „Kada će knjiga?“, polako sam shvatila da oni zapravo ne traže knjigu o meni.

Traže trag Božje vjernosti i Njegove providnosti.

I zato bih voljela da, kada zatvorite posljednju stranicu ove knjige, ne razmišljate dugo o Kseniji Abramović.

Voljela bih da pomislite na svoj život.

Na svoje neostvarene snove.

Na svoje strahove.

Na nešto što vam možda već dugo stoji u srcu.

Na poziv kojem se možda još niste usudili odgovoriti.

I da se zapitate:

„Koji je moj sljedeći mali korak?“

Ne morate znati kamo će vas odvesti.

Ja nisam znala.

Samo ga napravite.

I na kraju, hvala svakome od vas što ste večeras došli.

U vremenu u kojem svi nekamo žurimo, darovali ste nam ono najvrjednije što imate, svoje vrijeme.

I iznad svega hvala Bogu.

Za otvorena vrata.

Ali danas mogu reći: i za ona zatvorena.

Za odgovore.

Ali i za čekanja.

Za radosti.

Ali i za križeve.

Za ljude koji su došli i ostali.

I za svaki mali korak kojim me vodio do mjesta na kojem večeras stojim pred vama.

Jer danas znam:

nije potrebno vidjeti cijeli put.

Potrebno je imati dovoljno povjerenja za sljedeći korak.

I kada Gospodin pozove, imati dovoljno hrabrosti odgovoriti:

„Evo me.“

I za kraj, ali nikako manje važno, želim spomenuti još nešto što mi je večeras posebno na srcu. Kada smo dogovarali ovu našu večer, nismo ni razmišljali o tome da će se samo tri dana poslije, 27. rujna, u Katoličkoj Crkvi u Bosni i Hercegovini obilježiti 60. Svjetski dan sredstava društvenih komunikacija, odnosno Dan medija.

A danas, kada gledam sve što se dogodilo tijekom tih nekoliko godina, sve do našeg večerašnjeg susreta, čini mi se da ništa od toga nije slučajno.

To je ona divna Božja režija.

Mi planiramo datume, susrete i događaje, a Gospodin ih povezuje na načine koje često razumijemo tek kasnije.

I zato mi je posebno lijepo što se večeras, upravo ovdje, među vama, ponovno susrećemo oko poslanja koje nas povezuje, a samo nekoliko dana prije Dana medija.

Neka nam ovaj susret bude poticaj da i dalje budemo ljudi koji će kroz medije donositi ono što je dobro, istinito i vrijedno, koji će povezivati ljude, čuvati nadu i biti glas onih vrijednosti koje ne smiju utihnuti.

I zato vam od srca čestitam **60. Svjetski dan sredstava društvenih komunikacija, Dan medija.**

Neka Gospodin blagoslovi sve one koji svojim radom služe medijima, a nama svima podari mudrosti i hrabrosti da svoje talente i svoje poslanje uvijek stavljamo u službu dobra.

I hvala vam što ste večeras ponovno bili dio te Božje režije.

Jer, evo nas. Nakon pet godina, ponovno zajedno.